O SARCINĂ CARE NU SUFERĂ AMÎNARE!

REDRESAREA SPORTURILOR (și a unor probe) RĂMASE ÎN URMĂ

Așa cum am promis cititorilor noștri, continuăm să ne ocupăm de sporturile rămase în urmă, fie că au strălucit sau nu cîndva. Sarcina redresării lor grabnice, reieșită din documentele de partid privind mișcarea sportivă și, ca urmare, din documentele Conferinței pe țară din februarie 1975, a fost invocată și la recenta analiză a muncii activiștilor Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport. Ne interesează să aflăm ce se întreprinde concret în asociațiile și cluburile sportive, cum își îndeplinesc această sarcină federațiile, consiliile județene pentru educație fizică și sport, ca și organele de resort ale celorlalți factori cu atribuții în mișcarea sportivă.

Am fi bucuroși ca în această direcție, alături de constatările redactorilor noștri, să cunoaștem și preocupările și opiniile unor sportivi, antrenori, activiști ai comisiilor pe ramură de sport și federațiilor, ale iubitorilor sportului.

Redresarea tuturor sporturilor și probelor rămase în urmă trebuie să constituie o preocupare intensă, de zi cu zi, operativă și în perspectivă, ea privind întregul activ al mișcării sportive.

Așadar, în pagina de față, alte aspecte pe această temă consemnate de comentatorii noștri.

LA ORIZONT – J. O. 1980...

– de vorbă cu prof. Maria Zamfirescu, directoarea Școlii sportive de atletism –

La Șosea, pe „Tineretului", vechiul leagăn al atletismului bucureștean, am găsit iarna în plin. Nu e vorba doar de gerul ascuțit din aceste zile, ci și de o imensă „prelată" de zăpadă care acoperă totul. De la un capăt la celălalt al marii baze sportive, un alb imaculat, strălucitor. La această oră de dimineață Stadionul tineretului este pustiu. Ba nu! Din depărtare, dinspre „Arc", un grup de tineri aleargă tropăind prin zăpada cu crustă de gheață. Fețele lor sînt roșii de ger, dar pe frunți le șiroiește, totuși, transpirația. Îi urmărim cu atenție, cum vin și cum se duc mai departe, însoțiți de aburii calzi ai respirației sacadate de efort. Sînt elevi ai Școlii sportive nr. 4 — mai bine cunoscută sub denumirea de Școala sportivă de atletism — îndrăgostiți ai atletismului, care — indiferent de vreme — muncesc cu pasiune pentru a pune baza performanțelor înalte din sezonul de vară. Reporterul nu poate rămîne indiferent la străduințile pe care acești tineri le fac în această dimineață geroasă.

Mihaela Stoica, *recordmana de junioare a țării la 100 mg, unul din cele mai bune produse ale Școlii sportive de atletism.*

Foto : Dragoș NEAGU

Pasul următor l-am făcut la „gura sobei", în biroul tovarășei prof. Maria Zamfirescu, directoarea Școlii sportive de atletism. Îi promisesem mai de mult o vizită la școală, în această autentică uzină a performanței elevilor-atleți bucureșteni. Directoarea nu o aștepta, în nici un caz, în această zi și la această oră. De aceea încearcă să explice activitatea redusă de afară prin aceea că lucrul în sală deține ponderea principală etc. Dar obiectivul vizitei noastre urmărea o informare asupra măsurilor pe care școala de atletism le-a luat pentru îmbunătățirea situației existente în probele deficitare pe plan național, atît sub aspectul practicanților cît și, evident, al performanțelor.

Profesoara Zamfirescu se însuflețește la auzul temei propuse pentru discuție, desface planuri și dosare cu multe însemnări, unele de o dată foarte recentă. Este dovada cea mai bună că situația probelor deficitare nu este lăsată în voia soartei, ci că, dimpotrivă, interesează, preocupă, conduce la măsuri.

Nu vom face apel acum la toate însemnările pe care le-am făcut la această discuție, ci vom reține cîteva din faptele care ni s-au părut deosebite.

„Școala noastră își desfășoară activitatea în sala de la „23 August" și aici, pe „Tineretului". Ambele baze sportive sînt prea departe de unele cartiere foarte populate ale Capitalei. Cum distanța față de Berceni, Militari sau Drumul Taberei este foarte mare, în mod firesc, nu avem nici un elev din aceste cartiere. Dar dacă aceștia nu pot veni la noi, în schimb ne putem duce noi la ei! Pentru aceasta am delegat pe profesorii Ioana Ion și Marian Ciser să-și desfășoare activitatea exclusiv în cartierul Berceni și pe Rodica Popescu în cartierul Militari. Primii lucrează la Șc. generală 190 (au la dispoziție un mic stadion și o sală foarte bine dotată), tovarășa Popescu activează la Șc. generală 198 (în sală și în curte). Cu sprijinul profesorilor de educație fizică de la școlile din împrejurimi profesorii noștri au putut organiza selecții foarte riguroase și în prezent ei dispun de mai multe grupe de copii foarte talentați. Același lucru îl vom face peste puțină vreme și cu noul cartier Pantelimon, cu o mare masă de elevi, și ei prea puțin testați pentru sportul de performanță. Avem convingerea că din aceste cartiere noi în care atletismul este prea puțin cunoscut vom depista talentele de care avem nevoie.

În altă ordine de idei, împreună cu profesorii noștri am studiat situația actuală pe plan național a vîrfurilor fiecărei probe de perspectivă imediată, în funcție de ceea ce se știe despre juniorii I, II și III, despre copii. Ne-am hotărît să acționăm cu fermitate pentru depistarea de elevi talentați și pentru pregătirea lor exigentă de către profesorii Lixandru Pandele (aruncări, fete), Armand Popa și Elisabeta Angelescu (aruncări, băieți), Alexandru Ardeleanu, Georgeta Mușat (alergări, garduri), Constantin Pascal, Georgeta Mușat, Valeria Biduleac (alergări, viteză), Marin Berbecaru, Paul Ioan (sărituri, prăjină). Împreună cu ceilalți profesori — Gheorghe Stănescu și Dan Vlădescu — sărituri, Ion Puică și Victor Bianu — alergări, semifond și fond — corpul profesoral al Școlii sportive nr. 4 se angajează să nu precupețească nici un efort pentru a pregăti tineri atleți apți să fie selecționați în lotul republican pentru Jocurile Olimpice din 1980 !..."

Afară, pe covorul alb, alți tineri atleți măsurau — cine știe pentru a cîta oară — distanța de la poarta din față la cea din spatele stadionului...

Romeo VILARA

...DAR VELODROMUL?

Ocupîndu-ne de sportul cu pedale, discutăm — cu prioritate — despre probele de fond. O facem pentru că alergările pe șosea sînt mai spectaculoase, iar performanțele au un răsunet mai mare. Dar, dacă ne gîndim bine, velodromul oferă șanse mai mari de afirmare, posibilități mai rapide de ascensiune în zona performanței înalte.

Poate că n-ar trebui să uităm că — față de fond — pista are un număr dublu de probe înscrise pe programul Jocurilor Olimpice și că trei dintre ele au ca unic adversar cronometrul. Așadar, ele oferă concurentului *posibilitatea de a se pregăti singur pe pistă și de a se verifica doar în compania ceasului de control.*

Dar, *velodromul românesc rămîne — și el — pe undeva, pe la periferia performanței, cu rare zvîcniri, dar niciodată cu o ascensiune continuă.* De ce?

Cauzele sînt multiple. Începînd cu grija mai puțin eficientă, discontinuă, a federației de specialitate, continuînd cu suficiența antrenorilor și încheind (desigur, după ce am omis — cu bună știință — o serie de alte cauze de mai mică importanță sau care pot fi încadrate în capitolele amintite) cu lipsa de tragere de inimă a unora dintre concurenți, am parcurs — în mare, repetăm — itinerarul „obstacolelor" care frînează progresul velodromului.

Nu este de neglijat, în discuția noastră, nici faptul că pista a avut (și, credem, mai are) talente autentice. *Ștefan Laibner, Anton Neagoe, Atila Telegdi, Costel Cîrje* sînt numai cîteva exemple. Unii și-au refuzat singuri accesul la performanță (neseriozitatea și lipsa de conștiinciozitate le-au irosit talentul), iar pe alții antrenorii n-au știut să-i îndrume — în cadrul procesului instructiv-educativ — spre rezultate de înaltă valoare.

Există acum în ciclismul nostru cîțiva antrenori care pot urni din loc și fondul și pista. Unii dintre ei au o vastă experiență, o înaltă calificare și cunoștințe capabile să conducă un talent pînă la cucerirea titlului suprem; alții — tineri, abia ieșiți din plutonul concurenților — sînt animați de dorința de a se afirma în noua lor îndeletnicire, posedă un bagaj încurajator de cunoștințe și multă tragere de inimă. Ce trebuie oare făcut pentru ca și unii și alții — concurenți și tehnicieni — să se realizeze? Este rolul federației de specialitate să găsească soluția optimă, să-i strîngă în aceeași famîlie, să-i stimuleze, să le ofere condițiile propice pentru o muncă de înaltă calitate, pentru dobîndirea performanțelor care să scoată velodromul din anonimat. Pe cînd această reunire de forțe?

Hristache NAUM

PREGĂTIREA ÎNOTĂTORILOR NU SE FACE DOAR ÎN APĂ!

Analiza celor mai bune performanțe ale înotătorilor români în anul 1975 relevă un evident progres. Dar, așa cum am mai subliniat și în alte rînduri, doar cîteva dintre recordurile țării noastre pot concura cu performanțele de nivel european. Iar cauzele care provoacă rămînerea în urmă a înotului de performanță, față de actualele cerințe, trebuie căutate tot în pregătirea sportivilor.

Mărirea volumului de lucru în antrenament tinde să devină un element comun tuturor planurilor de pregătire în secțiile fruntașe. Acest lucru nu este însă suficient pentru a asigura înotătorului un progres substanțial. Cum sînt folosite orele de antrenament, care este raportul dintre lucrul în apă și pregătirea pe uscat? Iată direcția spre care am canalizat discuția noastră cu antrenorul federal **Tiberiu Munteanu**, pentru a scoate în evidență unele lipsuri ce persistă în perioadele precompetiționale.

— Urmărindu-i pe înotători în concursuri observăm lesne diferențe neobișnuite între rezultatele obținute pe distanța de 100 m și celelalte distanțe. Ce determină, în principal, această neconcordanță?

— În primul rînd lipsa de rezistență a sportivilor. Este desigur cu totul anormal să-l vezi pe Z. Oprițescu obținînd 54,0 pe 100 m craul și numai 2:04,0 pe 200 m. Și asemenea exemple mai pot fi găsite cu ușurință. Prin mărirea volumului de lucru, prin sporirea intensității în repetări se poate dobîndi o mai bună rezistență. Creșterea forței, care poate duce la îmbunătățirea rezultatelor și pe distanțe scurte, se obține însă lucrînd, în principal, pe uscat.

— Ați urmărit în această iarnă antrenamentele înotătorilor fruntași. Puteți să apreciați în ce măsură sînt folosite toate elementele de pregătire?

— Din păcate majoritatea tehnicienilor noștri sînt preocupați de lucrul în apă, **programînd ședințe în sala de forță rareori, îndeosebi cînd se schimbă apa în bazin!** Practica este total greșită și luptăm din răsputeri pentru a-i convinge și pe antrenori. Personal, am avut ocazia să-l urmăresc pe multiplul campion al lumii, Andras Hargitay (Ungaria), într-o săptămînă de lucru intens. Zilnic, din cele 5—6 ore pe care le afecta pregătirii, cel puțin 90 de minute erau rezervate exercițiilor variate pentru dezvoltarea forței și supleței. La fel fac și alți mari recordmani.

— Ce mijloace au la îndemînă sportivii noștri fruntași în „laboratoarele de forță"?

— Ați atins un alt punct nevralgic. Dacă veți căuta în aceste săli nu veți găsi decît haltere, extensoare și benzi extensibile, mijloace obișnuite, destul de rudimentare în comparație cu ce se folosește astăzi în alte țări. Cu mai multă preocupare din partea antrenorilor s-ar putea crea o serie de aparate simple, mult mai eficiente. În general, va trebui să stimulăm pe toate căile interesul sportivilor și antrenorilor pentru lucrul pe uscat, pentru că el constituie un factor decisiv în creșterea simțitoare a performanțelor.

A. VASILIU

PE CÎND ȘI LUPTELE LIBERE LA NIVELUL CELOR GRECO-ROMANE?

- Există multe categorii deficitare
- Cu... două flori nu se face primăvara

Luptele se numără printre sporturile care au obținut de-a lungul anilor performanțe remarcabile. Dar, cele mai frumoase succese au fost realizate de practicanții stilului „clasic", în care țara noastră are o tradiție veche și o largă bază de selecție. Și la celălalt stil — „libere" — doi dintre actualii concurenți *(Vasile Iorga* și *Ladislau Simon)* au cîștigat cîteva medalii prețioase la marile întreceri internaționale. *Dar „cu o floare (fie ele chiar două...) nu se face primăvară".* Din păcate, odată cu enumerarea acestor două nume am cam epuizat „lista" sportivilor valoroși, capabili de succese pe plan internațional.

De cele mai multe ori, la competiții de genul campionatelor europene, mondiale sau Jocurilor Olimpice, țara noastră este reprezentată de un număr de sportivi mai mic decît permite regulamentul. Motivul? Ni l-a mărturisit chiar antrenorul principal al lotului național, *Ion Crișnic: „Sînt multe categorii deficitare la care, oricît am căuta, nu găsim sportivi care să poată face față cu succes marilor întreceri internaționale".*

Acesta este adevărul! Chiar dacă luptele libere au început să fie practicate la noi ceva mai tîrziu decît cele greco-romane, considerăm că ar fi timpul ca ele să atingă un grad mai ridicat de dezvoltare. În fond, de vreme ce *Vasile Iorga* a cucerit pînă acum zece (!) medalii în competiții de nivel european sau mondial, iar *Ladislau Simon* a cucerit titlul suprem, putem desprinde concluzia că posibilități există. Dispunem de tehnicieni capabili să-i pregătească pe luptători la cel mai înalt nivel și nu mai este cazul să amintim de numărul mare de tineri bine dotați pentru acest sport. Dovadă, baza largă de selecție existentă la stilul greco-romane. Or, pentru ambele stiluri sînt necesare aceleași calități fizice de bază...

Considerăm că motivul acestei diferențe evidente de valoare existente între cele două stiluri de lupte trebuie căutat în modul cum se muncește în secțiile din țară, în felul cum sînt repartizați și îndrumați tehnicienii din această disciplină sportivă. Apreciem că, în această direcție, forul nostru de specialitate ar putea să facă mai mult. Ar fi o soluție pentru ca luptele libere să fie scoase din inerția ultimilor ani. Atîta vreme cît cele două stiluri fac parte din aceeași federație, activitatea lor fiind îndrumată de același Birou federal, de aceiași tehnicieni, ne întrebăm, pe bună dreptate, *cînd se vor situa și luptele libere la nivelul atins de cele greco-romane? Cînd vom putea alcătui o formație cu sportivi valoroși la toate categoriile și care să poată face față cu succes marilor concursuri?*

Mihai TRANCĂ

Sportul Pag.a 3-a